

Horgas Béla

VASKESZTYŰS

úgy szeretlek mondtam és *úgy* szeretném
elmondani hogy miként mi az mennyire milyen
hogy verdeső versben is alig érinthető fokon
mintha mázsás vaskesztyűben a sárga virágpör
egy-egy szemcséjét remélném földről fölemelni –
de nem ezt mind nem mondtam nem is gondoltam
mert tudtam előre utána és közben is hogy hasonlat
mit sem ér csak felöltik s eldobom már megvolt
és az így udvarol szerelmének édes jelmezei
a feltételes módok ki-be indázó végtelenített
ornamentikája hogy elmondom most mit nem tudok
elmondani megírni a kora-tavaszi hó és nappal is
lángoló márciusi szél színpadiasnak nevezhető valósága
játékok a játékokhoz kapcsolódó viszonylatokkal vonóval
húron hogy mit miért és hogyan imitálok ím hogy
úgy tegyek mintha pedig csakugyan és beszédem
belső dallamain az elemi részecskék alatti íveken
kifeszüljek és közben ott legyen mindig a világegész
mert a hermetikus magot én mindig húsba-vérbe-
időbe-történésbe vágó vad és zabolázhatatlan csíráként
éltem át és gondoltam el és át és el és egyszerre és
úgy szeretlek s ezért növekszik-adódik hozzá
minden kín és kéj szakadatlanul ezért nincs
ennek az *úgy*-nak csak belső mikéntje külső
szemmel is látható füllel is hallható tenyérbe szorítható
világos központosított beszédben tömondatokba
zárható zenéje sem holott még a zene
a nyelvhasználat légvétele mondhatja ki
közelítheti meg mégis hogy mit jelent s már nem is
az az *úgy* amit akkor mondtam ott tegnap
vagy száz éve volt hogy jöttünk föl a házba aranyeső

bokrok és a szeles naplemente villogásában
nem az volt hanem ez a mostani itteni itt hogy
minden hogyan egy úgy-nélküli úgy sárga
porszem vaskesztyűs kézzel most veszem fel a földről

(Liget, 2002/7.)